

Liza in Oli**3.**

V NEKI DRUGI DEŽELI

V neki drugi deželi, ki vam je še bližje in ki ni preživela tako slabih časov, kjer narava in vaško okolje izgledata na videz idilično, je neke noči na idilični kmetiji pricvilil na svet skupaj z bratci in sesticami mali črni kužek.

Ko so mladički dovolj odrasli, so jih lastniki, prijazni kmetje, razdelili sosedom in znancem po bližnji in daljni okolici. In tako je dolgodlaki črni mešanček z belimi „copatki“ na kratkih tačkah pristal v sosednji vasi pri družini, ki si je takrat zaželela psa.

Nekaj časa so se otroci z njim igrali, lahko je spal celo v njihovi sobi. Dokler starši niso imeli z njim opravka, se je lahko motal po hiši, tekal po dvorišču, bil v veselje otrokom in vedno bolj v napoto odraslim. Pa so se lepega dne naveličali, da se je veselo

motal med njihovimi nogami in so ga na dvorišču pripeli na verigo. Otroci so še nekaj časa hodili k njemu, včasih so ga odpeljali na sprehod na njivo in travnik, včasih so se z njim igrali na dvorišču. Prihajala je zima, vedno manj so bili zunaj in na koncu zanje kuža več ni bil zanimiv. Prinašali so mu hrano in vodo, občasno so ga pobožali in ... na koncu je bil zanje le še nadloga, ki laja na verigi, če gre kdo mimo. Pozimi so mu v pasjo kočico, ki to sploh ni bila, bolj iz desk zbito zavetje pred dežjem in snegom, položili malo slame, da ga ne bi preveč zeblo. Mali kuža Oli je tako sameval na svoji verigi, se zabaval po svoje: preganjal je ptičke in muce po dvorišču – kakor daleč mu je pač dopuščala dolga veriga, poleti je prežal na muhe in kobilice, veselo je lajal, ko je kdo prišel na dvorišče, vrgel se je na hrbet in užival, če ga je kdo božal po trebuščku, razočarano je cvilil za njimi, če so bili ljudje slabe volje in so le šli mimo, kot da ga ne opazijo, ter se je skril v svoje zavetje, če so bili zelo slabe volje in so ga kregali in nagnali od sebe.

Tako so minevali Olijevi dnevi: brez družbe, brez človeške pozornosti, ve-

činoma je bil osamljen, vendar še vedno predan svoji družini, vedno dobrovoljen in prijazen.

Nekega dne pa so ga zapustili. Kar odšli so – v boljši svet, s trebuhom za kruhom. Niso pustili le njega, pustili so svojo kmetijo, svoje dvorišče, pustili so staro življenje ... in pozabili na Olija! Pustili so ga tam, na njegovi verigi, prepuščenega na milost in nemilost sosedom. Ti so ga hranili, vendar si nihče ni vzel časa zanj, kaj šele, da bi ga vzel k sebi. Ko jim je tudi ta obveznost postala odveč, so se sosedje, na Olijevo srečo, obrnili na tamkajšnje društvo za zaščito živali.

Vinko je skrbel za mnogo nesrečnih pasjih duš v bližnji in daljni okolici. Kakor Ana, oddaljena stotine kilometrov, se tudi Vinko tu ni mogel kar obrniti

stran in je revčkom pomagal: preko društva je zanje zbiral hrano, hodil k njim na obiske, jih hranil, po najboljših močeh negoval, jih vodil na sprehode, skrbel, da so bili redno cepljeni in veterinarsko oskrbljeni, če je kateri zbolel.

Spet je prihajala zima, vedno bolj mrzlo je bilo, Vinku se je mali Oli smilil sam na verigi, brez toplega zavetja, popravil mu je zavetje, vanj naložil še več slame ... in, kakor Ana, tudi on objavil Olijevo sliko na facebooku, s prošnjo, naj se ga vendar kdo usmili, predno pride huda zima in nizke temperature. Naj mu vendar kdo odstopi topel kotiček v svojem domu ... in svojem srcu.

